

UZASADNIENIE

Pozwem z 1 kwietnia 2021 r. wniesionym przeciwko A. P. powód J. J., po ostatecznej modyfikacji roszczeń (oświadczenia pełnomocników powoda – k. 561 – 562), domagał się:

zasądzenia kwoty 139.292,00 zł wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od 20 października 2020 r. do dnia zapłaty,

zasądzenia od pozwanej na rzecz instytucji pożytku publicznego, tj. Fundacji (...)z siedzibą w G., kwoty 20.000 zł tytułem naruszenia przez pozwaną przysługujących mu osobistych praw autorskich,

nakazania pozwanej zaniechania działań polegających na rozpowszechnianiu w sieci należących do powoda utworów w postaci wykonania wizualizacji fotorealistycznych inwestycji pod nazwą (...) w G. przy ul. (...) na działkach nr (...) (dalej jako Inwestycja) na portalu społecznościowym F. pozwanej, a także projektów aranżacji wnętrz lokali inwestycji na stronie internetowej pozwanej w zakładce zobacz/pobierz

((...).

nakazania pozwanej zaniechania wykorzystywania utworów powoda w ramach Inwestycji – koncepcji zabudowy, projektu architektonicznego zjazdu do garażu podziemnego wraz z przebudową układu drogowego z drogi publicznej ul. (...) w G. do inwestycji A. P. na działkach nr (...), kart opisowych inwestycji wraz z projektem aranżacji wnętrz i jej poszczególnych lokali oraz fotorealistycznej wizualizacji i zagospodarowania pogładowego Inwestycji do celów marketingowych z nią związanych,

nakazania pozwanej usunięcia skutków naruszenia praw autorskich powoda poprzez zamieszczenie w (...) i ogólnopolskim wydaniu Gazety (...), a także na stronie pozwanej (...) i portalu F. pozwanej (...) w ciągu 14 dni od daty wykonalności wyroku oświadczenia w formie ogłoszenia o wielkości nie mniejszej niż 9x12 cm następującej treści: „A. P. (...)przeprasza Pana J. J., prowadzącego działalność gospodarczą pod firmą: (...)za naruszenie jego praw autorskich do projektu architektonicznego zjazdu do garażu podziemnego wraz z przebudową układu drogowego z drogi publicznej – ul. (...) w G. do inwestycji A. P. na działkach nr (...), koncepcji zabudowy oraz projektu aranżacji dwunastu wnętrz lokali Inwestycji pn. (...)w G. przy ul. (...)”,

zobowiązania pozwanej do zwrotu do rąk powoda koncepcji, koncepcji zabudowy, kart opisowych i graficznych projektów aranżacji wnętrz, projektu architektonicznego zjazdu do garażu podziemnego wraz z przebudową układu drogowego z drogi publicznej – ul. (...) w G. do Inwestycji, decyzji o lokalizacji zjazdu na czas nieokreślony i decyzji o warunkach zabudowy,

zasądzenia od pozwanej na swoją rzecz kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych oraz opłaty skarbowej od pełnomocnictwa, w przypadku oddalenia wniosku powoda o zwolnienie od kosztów sądowych w całości.

Uzasadniając swe roszczenia powód wskazał, że w ramach prowadzonej pod firmą (...) działalności gospodarczej zawarł z pozwaną A. P. prowadzącą działalność gospodarczą pod firmą (...) w R. umowę (...) oraz ugodę z 8 grudnia 2015 r., przedmiotem których było m.in. wykonanie przez powoda dokumentacji projektowej Inwestycji. Powód wykonał na rzecz pozwanej m.in. materiały marketingowe, koncepcje zabudowy Inwestycji, projekt zjazdu do garażu podziemnego wraz z przebudową układu drogowego, prace skutkujące wydaniem decyzji o lokalizacji zjazdu i decyzje o warunkach zabudowy, 16 sztuk kart projektowych (opisowych i graficznych), w tym projekty aranżacji wnętrz i fotorealistyczne wizualizacje.

Dalej powód twierdził, że pozwana odstąpiła od umowy w całości pismem z 4 marca 2016 r., w związku z czym wezwała powoda do zwrotu uiszczonego wynagrodzenia w kwocie 92.500 zł. Powód wskazał, że w związku z odstąpieniem

od umowy po stronie pozwanej powstał obowiązek zwrotu wszystkich wykonanych w jej ramach utworów, z którego pozwania nie wywiązała się, mimo skierowania przez powoda wezwania z 1 października 2020 r.

Powód wskazał, że do 22 września 2020 r., kiedy dokonał oględzin Inwestycji, pozostawał w przekonaniu, że przy jej realizacji pozwania nie wykorzystuje efektów jego pracy udostępnionych na podstawie umowy.

Według powoda, między stronami nie została zawarta umowa licencyjna ani nie zostały przeniesione majątkowe prawa autorskie do wskazanych utworów. W związku z powyższym, w ocenie powoda, pozwana dopuściła się naruszenia praw autorskich przysługujących mu do utworów będących przedmiotem umowy, tj. prac, materiałów, koncepcji oraz dokumentacji projektowej, z których, mimo odstąpienia od umowy łączącej strony, nie przestała korzystać.

W przedmiocie roszczenia o zapłatę kwoty w wysokości 139.292,00 zł powód twierdził, że stanowi ona roszczenie o naprawienie szkody poprzez zapłatę sumy pieniężnej w wysokości odpowiadającej dwukrotności stosownego wynagrodzenia tytułem udzielenia przez uprawnionego zgody na korzystanie z utworu. Wykazując wysokość roszczenia powód przedstawił wyliczenie oparte o zasady wyceny prac projektowych Stowarzyszenia (...) (k. 11), zgodnie z którym jednostkowe wynagrodzenie opiewało na kwotę 69.646,00 zł. Podniósł również, iż dochodzenie przedmiotowego roszczenia nie jest zależne od wykazania winy oraz wysokości szkody, a odpowiedzialność wynika jedynie z bezprawności działań podmiotu korzystającego z utworu.

Powód wskazał, że pozwana dopuściła się również naruszenia jego osobistych praw autorskich poprzez brak informacji o autorstwie powoda 12 projektów aranżacji wnętrz lokali Inwestycji znajdujących się na stronie internetowej pozwanej wskazanej w punkcie 3. petitum pozwu oraz fotorealistycznych wizualizacji Inwestycji opublikowanych przez pozwaną na portalu F. (...) oraz (...)

Odnosząc się do twierdzeń przedstawionych przez pozwaną w odpowiedzi na pozew powód zaprzeczył, by roszczenia dochodzone pozwem uległy przedawnieniu. Zakwestionował również stanowisko pozwanej, w myśl którego stron nie łączyła umowa o treści wynikającej z załączonego do pozwu dokumentu „Umowa nr (...)”, a jedynie porozumienie. W treści pisma z 14 grudnia 2021 r. powód szczegółowo odniósł się do okoliczności związanych z odstąpieniem przez pozwaną od łączącej strony umowy, zaprzeczając, by wynikało to z nienależytego wykonania umowy, za które ponosił odpowiedzialność.

Powołując się na załączony do pisma z 14 grudnia 2021 r. protokół stanu faktycznego powód zarzucił, że pozwana nie usunęła ze swojej strony internetowej 12 projektów aranżacji wnętrz lokali w ramach Inwestycji i znajdują się one pod adresem wskazanym we wniosku skierowanym do komornika sądowego.

Pozwana A. P. wniosła o oddalenie powództwa w całości oraz zasądzenie od powoda na swoją rzecz kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego od każdego z roszczeń objętych pozwem według norm przepisanych z uwzględnieniem dwukrotności stawki minimalnej lub według spisu kosztów wraz z odsetkami w wysokości odsetek ustawowych za opóźnienie w spełnieniu świadczenia pieniężnego, za czas od dnia uprawomocnienia się orzeczenia, którym je zasądzono, do dnia zapłaty oraz opłatą od pełnomocnictwa.

Pozwana przyznała, że w roku 2014 zawarła z powodem umowę, zmienioną porozumieniem z 8 grudnia 2015 r., której celem było uzyskanie przez nią ostatecznej decyzji o pozwoleniu na budowę dwóch budynków wielorodzinnych w ramach Inwestycji, prowadzenie przez powoda nadzoru autorskiego, wykonanie dokumentacji powykonawczej, obsługa w zakresie odbiorów, pozwolenia na użytkowanie i zaświadczeń o samodzielności lokali.

W ocenie pozwanej powództwo nie jest zasadne. Strony nie zawarły umowy w dniu 8 grudnia 2015 r., na odstąpienie od której powołuje się powód, oraz z której wywodzi skutki stanowiące podstawę jego roszczeń przeciwko pozwanej. W tym kontekście wskazała również, że dokument załączony do pozwu nazwany „Umowa nr (...)” opatrzony jest datą 28 września 2015 r. oraz nie został podpisany przez strony.

Pozwana podniosła, że roszczenia powoda objęte pozwem uległy przedawnieniu. Przy zachowaniu należytej staranności powód mógł dowiedzieć się o szkodzie oraz osobie obowiązanej do jej naprawienia z dniem otrzymania pisma zawierającego oświadczenie pozwanej o odstąpieniu od umowy. Do roszczeń powoda, jako związanych z działalnością gospodarczą, zastosowanie miał trzyletni okres przedawnienia. W zakresie weryfikacji bezprawnego wykorzystania dokumentacji projektowej zjazdu do hali garażowe w ramach Inwestycji – przy zachowaniu należytej staranności powód mógł jej dokonać już w grudniu 2016 r., kiedy pozwana złożyła wniosek o pozwolenia na budowę, a informacja o tym fakcie podlegała udostępnieniu na stronie Głównego Urzędu Nadzoru Budowlanego oraz stronie Biuletynu Informacji Publicznej Urzędu Miasta G..

Pozwana wskazała, że jej działania były zgodne z prawem, a przedstawiona przez powoda koncepcja „wstecznej bezprawności”, która miałaby być konsekwencją odstąpienia przez nią od umowy, nie znajduje oparcia w przepisach prawa. Zaprzeczyła również, by powód poniósł szkodę w związku z jej działaniami.

Pozwana oświadczyła, że konieczność odstąpienia od umowy łączącej strony była następstwem nienależytego wykonania zobowiązania przez powoda. W jej ocenie okoliczność ta nie może stanowić podstawy dla roszczenia powoda o zapłatę dwukrotności wynagrodzenia wywiedzionego z art. 79 Ustawy z dnia 4 lutego 1994 r. o prawie autorskim i prawach pokrewnych (j.t. Dz. U. z 2022 r. poz. 2509; dalej jako „pr. aut.”), ponieważ mimo tego, że oświadczenie o odstąpieniu od umowy wywiera skutek ex tunc nie doszło do naruszenia praw autorskich powoda, a jego twierdzenie o wstecznej utracie praw do utworów jest nieuzasadnione. W okresie, którego dotyczy roszczenie powoda pozwana korzystała ze wskazanych w pozwie utworów za jego zezwoleniem, czego nie mogło zmienić ze skutkiem wstecznym odstąpienie od umowy łączącej strony. Przepisy prawa przywołane przez powoda nie znajdują, w ocenie pozwanej, zastosowania do utworów oraz ich wykorzystania.

Pozwana wskazała, że, wbrew twierdzeniom powoda, nie naruszyła majątkowych praw autorskich do koncepcji zabudowy, projektu zjazdu do garażu podziemnego wraz z przebudową układu drogowego, uzgodnienia umowy drogowej, uzyskanej przez powoda działającego jako pełnomocnik pozwanej decyzji o warunkach zabudowy, kart projektów aranżacji wnętrz udostępnionych na jej stronie internetowej oraz wizualizacji zamieszczonych na jej profilu w portalu F. (k. 381 – 389). Zaprzeczyła również, by dopuściła się naruszenia osobistych praw autorskich powoda przez niezamieszczenie informacji o jego autorstwie wskazanych w treści pozwu dwunastu projektów aranżacji oraz dwóch wizualizacji na portalu F..

Odnosząc się do roszczenia o wydanie utworów i dokumentów pozwana podniosła, że nie otrzymała od powoda w ramach realizacji umowy łączącej strony niczego, co podlegałoby zwrotowi. Wskazała, że niemożliwym jest dokonanie zwrotu praw niematerialnych, a żaden przepis nie statuuje obowiązku zwrotu pełnomocnikowi decyzji administracyjnej wydanej w postępowaniu, w którym ustanowiony był pełnomocnikiem.

Sąd Okręgowy ustalił następujący stan faktyczny:

W drugiej połowie 2014 r. A. P. prowadząca działalność gospodarczą pod firmą Biuro (...) inż. A. P. zawarła z J. J. prowadzącym działalność gospodarczą pod firmą (...) ustną umowę, której przedmiotem było wykonanie przez powoda w ramach prowadzonej przez niego działalności gospodarczej dokumentacji projektowej dla budowy dwóch budynków mieszkalnych wielorodzinnych ze wspólnym garażem podziemnym na działkach nr (...)w G. przy ul. (...) i ul. (...), która to inwestycja otrzymała nazwę (...). Strony uzgodniły również, że powód będzie reprezentował pozwaną (otrzyma pełnomocnictwo) przed organami administracyjnymi, celem uzyskania niezbędnych decyzji umożliwiających wykonanie i sprzedaż tej inwestycji. Przy zawieraniu umowy pozwana była reprezentowana przez swego ojca M. P. (1).

okoliczność bezsporna

Początkowo współpraca stron układała się prawidłowo. Zespół projektowy działający w ramach pracowni architektonicznej powoda przygotował koncepcję zabudowy dla Inwestycji pozwanej. W ramach tej koncepcji

opracowano wstępny projekt bryły budynku, jego wewnętrzny podział, projekt zagospodarowania terenu, zewnętrzny wygląd oraz wstępny podział budynków na mieszkania. Opracowano również dokument pod nazwą „(...)”, który był podstawą uzgodnienia z Zarządem Dróg i Zieleni Urzędu Miasta lokalizacji zjazdu z drogi publicznej na nieruchomość pozwanej.

Po sporządzeniu ostatecznego projektu budowlanego biuro projektowe powoda sporządziło również tzw. karty mieszkań, w ramach których przedstawiono między innymi graficzne propozycje aranżacji tych mieszkań w postaci rzutów z zaznaczonymi propozycjami rozmieszczenia mebli i sprzętów w poszczególnych mieszkaniach. Karty te, w ilości 12 sztuk, zostały następnie przekazane pozwanej w formie elektronicznej (pliki w formacie pdf) w celu ich umieszczenia na stronie internetowej Biura Inwestorskiego, aby potencjalni klienci mogli się z nimi zapoznać.

Karty mieszkań, po ich pobraniu, udostępnione na powyższej stronie internetowej zawierały oznaczenia „Zaprojektowane przez (...)”, przy czym słowo (...) zostało zapisane przy użyciu czcionki wykorzystywanej przez pozwanego w oznaczeniu jego działalności gospodarczej. Natomiast te same karty w wersji do podglądu takiego oznaczenia nie zawierały.

Pozwana ani działająca na jej polecenie i obsługująca stronę internetową Biura (...) oraz jego fanpage na F. siostra M. K., w żaden sposób nie ingerowały w otrzymane od powoda materiały reklamowe i informacyjne, w tym karty mieszkań dotyczące poszczególnych lokali.

Karty mieszkań były również przesyłane do współpracujących z pozwaną biur obrotu nieruchomościami. Obsługą strony internetowej oraz profilu Biura (...) w serwisie F. zajmowała się siostra pozwanej M. K.. Natomiast od strony technicznej strona internetowa Biura (...) została zaprojektowana przez B. S..

okoliczności bezsporne

Na podstawie odrębnej, ustnej umowy zawartej przez J. J. z M. P. (1) reprezentującym pozwaną została przez Pracownię Projektową (...) sporządzona i przekazana w celach marketingowych pozwanej trójwymiarowa wizualizacja planowanej inwestycji. Za tę wizualizację powód otrzymał osobne wynagrodzenie. Wizualizacja ta została umieszczona na stronie internetowej Biura (...) pozwanej oraz na profilu tego Biura prowadzonym w serwisie F.

dowody: zrzuty ekranu – k. 89 – 92; zeznania świadka M. K. – k. 600 – 601v. (płyta CD – k. 604); zeznania powoda J. J. słuchanego w charakterze strony – k. 653v. – 655 (płyta CD – k. 656)

Powód, działając jako pełnomocnik pozwanej przed organami administracji publicznej, złożył wniosek o wydanie decyzji o warunkach zabudowy dla przedmiotowej inwestycji. Taka decyzja została wydana w dniu 18 grudnia 2014 r. (nr (...)). Załącznikami do niej były mapa sytuacyjna z liniami rozgraniczającymi teren inwestycji oraz analiza funkcji oraz cech zabudowy i zagospodarowania terenu (część opisowa i graficzna). W decyzji tej wskazano między innymi, że nie może ona stanowić samodzielnej podstawy do rozpoczęcia prac budowlanych, gdyż konieczne jest uzyskanie decyzji o pozwoleniu na budowę, które poprzedzone winno zostać uzgodnieniami z Zarządem Dróg i Zieleni w G. (w zakresie obsługi komunikacyjnej i odprowadzania wód opadowych), Zespołem Uzgadniania Dokumentacji Projektowej, z gestorami sieci znajdujących się w rejonie inwestycji oraz (...).

Wnioskiem z 15 kwietnia 2015 r. pozwana, reprezentowana przez powoda, wystąpiła o pozwolenie na rozbiórkę istniejącej zabudowy oraz budowę dwóch segmentów budynku mieszkalnego wielorodzinnego z garażem podziemnym, w układzie zblokowanym wraz z infrastrukturą techniczną na działkach nr (...) przy ul. (...) w G.. Pismem z 24 kwietnia 2015 r. pozwana została wezwana do uzupełnienia tego wniosku w terminie 7 dni pod rygorem pozostawienia wniosku bez rozpoznania. Ponieważ w zakreślonym terminie wniosek nie został uzupełniony, pismem z 26 maja 2015 r. Wydział Architektoniczno – Budowlany Urzędu Miasta G. zawiadomił J. J. reprezentującego pozwaną, że wniosek został pozostawiony bez rozpoznania. Jednocześnie poinformowano, że cztery egzemplarze projektu można odebrać w tym Wydziale. W dniu 27 maja 2015 r. powód odebrał te projekty.

Powód, jako pełnomocnik pozwanej, wystąpił do Zarządu Dróg i Zieleni w G. o uzgodnienie projektu zjazdu do nieruchomości oraz o wydanie decyzji o lokalizacji zjazdu z drogi publicznej. Zarówno uzgodnienie, jak i decyzja o lokalizacji zjazdu z ul. (...) na nieruchomość pozwanej zostały wydane przez Zarząd Dróg i Zieleni w G. w dniu 13 lipca 2015 r.

Obie powyższe decyzje zostały przekazane powódce za pośrednictwem pozwanego. Natomiast uzgodnienie projektu zjazdu zostało przez Zarząd Dróg i Zieleni przekazane powodowi jako wnioskodawcy.

W dniu 17 lipca 2015 r. (data wpływu do Urzędu Miasta) J. J. oraz B. J. (która również otrzymała pełnomocnictwo od pozwanej) ponownie złożyli w imieniu pozwanej wniosek o pozwolenie na rozbiórkę istniejącej zabudowy oraz budowę dwóch segmentów budynku mieszkalnego wielorodzinnego z garażem podziemnym, w układzie zblokowanym, pierwszy z budynkiem przy ul. (...) i drugi z budynkiem przy ul. (...) wraz z infrastrukturą techniczną.

Pismem z 9 września 2015 r. pozwana została zobowiązana do uzupełnienia braków przedłożonego wraz z powyższym wnioskiem projektu budowlanego w terminie do 7 października 2015 r. Pismo to zostało doręczone powodowi oraz B. J.. W dniu 14 września 2015 r. J. J. wypożyczył trzy egzemplarze projektu architektoniczno – budowlanego z Urzędu Miasta G..

Pismem z 16 października 2015 r. powód „wycofał” projekt architektoniczno – budowlany dotyczący budynku przy ul. (...). W konsekwencji, tego samego dnia wydana została decyzja o umorzeniu postępowania w sprawie zatwierdzenia projektu budowlanego i udzielenia pozwolenia na rozbiórkę istniejącej zabudowy oraz budowy dwóch segmentów budynku mieszkalnego wielorodzinnego z garażem podziemnym, w układzie zblokowanym, pierwszy z budynkiem przy ul. (...) i drugi z budynkiem przy ul. (...) w G.. Decyzja ta została doręczona powodowi i B. J. jako pełnomocnikom pozwanej.

okoliczności bezsporne

Tego samego dnia, czyli 16 października 2015 r., został jeszcze raz złożony w Urzędzie Miasta G. wniosek o pozwolenie na budowę wraz z wnioskiem o rozbiórkę istniejącej zabudowy. Tym razem pozwana samodzielnie złożyła wniosek i wskazała jako swego pełnomocnika M. P. (2).

Wniosek ten był dotknięty brakami, do usunięcia których Urząd wezwał pismem z 30 listopada 2015 r. Zakreślony został termin do 20 grudnia 2015 r. na ich usunięcie z jednoczesnym zastrzeżeniem, że po bezskutecznym upływie tego terminu wydana zostanie decyzja o odmowie zatwierdzenia projektu budowlanego i udzielenia pozwolenia na budowę. Na wniosek A. P. złożony w Urzędzie Miasta 8 grudnia 2015 r. termin do uzupełnienia braków został przedłużony do 31 stycznia 2016 r., a następnie – w związku z kolejnym wnioskiem pozwanej – do 31 marca 2016 r.

W dniu 29 lutego 2016 r. M. P. (2) przeglądając w Urzędzie Miasta G. złożoną dokumentację architektoniczno – budowlaną stwierdziła, że prawdopodobnie niektóre podpisy w części projektu dotyczącej branży sanitarnej zostały sfalszowane. W konsekwencji, pismem z 7 marca 2016 r. Architekt Miejski skierowała do Prokuratury Rejonowej w G. zawiadomienie o podejrzeniu popełnienia przestępstwa przez J. J. polegającego na sfalszowaniu podpisów w części projektu budowlanego dotyczącej branży sanitarnej. Postępowanie było prowadzone przez Komisariat Policji (...) pod nadzorem Prokuratury Rejonowej w G.. W ramach tego postępowania Urząd Miasta G. przesłał dwa egzemplarze projektu architektoniczno – budowlanego sporządzonego przez Pracownię Projektową(...) do tego Komisariatu. Postanowieniem z 27 stycznia 2017 r. umorzono dochodzenie wobec niewykrycia sprawcy podrobienia podpisów. Natomiast postanowieniem z 5 kwietnia 2017 r. (sygn. (...)) Prokurator Prokuratury Rejonowej w G. zdecydował o przechowywaniu w aktach sprawy (jako załącznik do akt) do czasu przedawnienia karalności czynu, tj. do 7 kwietnia 2036 r. trzech egzemplarzy projektu architektoniczno – budowlanego rozbiórki istniejącej zabudowy oraz budowy dwóch segmentów budynku mieszkalnego wielorodzinnego z garażem podziemnym, w układzie zblokowanym, pierwszy przy ul. (...) i drugi z budynkiem przy ul. (...) w G. wraz z infrastrukturą techniczną. Jeden z tych egzemplarzy – jak wynika z postanowienia – zabezpieczony został od A. P., a dwa – od Urzędu Miasta G..

okoliczności bezsporne

W związku z zaistniałą sytuacją pozwana A. P. pismem z 8 marca 2016 r. wycofała swój wniosek o pozwolenie na rozbiórkę i budowę. Następstwem tego oświadczenia było wydanie w dniu 11 marca 2016 r. decyzji o umorzeniu postępowania w przedmiocie wniosku o zatwierdzenie projektu budowlanego i udzielenie pozwolenia na rozbiórkę istniejącej zabudowy oraz budowę.

okoliczności bezsporne

We wrześniu 2015 r. powód przedstawił pozwanej projekt umowy nr (...) (datowanej na 28.09.2015), który – w zamyśle powoda – miał odpowiadać uprzednim ustnym uzgodnieniom stron. Ponieważ jednak – zdaniem pozwanej – projekt ten nie odpowiadał treści tych uzgodnień umowa nr (...) nie została przez strony podpisana. W konsekwencji dalsza współpraca stron była oparta wyłącznie na pierwotnej, ustnej umowie.

Dopiero w dniu 8 grudnia 2015 r. powód J. J. zawarł z pozwaną A. P. ugodę, która ostatecznie uregulowała zasady współpracy stron przy realizacji obu inwestycji, to znaczy inwestycji w M. (nie będącej przedmiotem niniejszego postępowania) oraz inwestycji w G., przy ul. (...). Ugoda ta – zgodnie z treścią jej preambuły – miała obejmować całokształt stosunków prawnych będących przedmiotem wcześniejszych umów, ustaleń, porozumień i uzgodnień dotyczących obu inwestycji. Strony postanowiły również, że z chwilą zawarcia ugody nie będą ich łączyć żadne inne stosunki prawne dotyczące obu inwestycji niż wynikające z tej ugody lub związane z jej wykonaniem.

W § 4 ugody (dotyczący inwestycji przy ul. (...) w G.) powód zobowiązał się do wykonania projektu „Rozbiórki istniejącej zabudowy oraz budowy dwóch segmentów budynku mieszkalnego wielorodzinnego z garażem podziemnym w układzie zblokowanym: pierwszy z budynkiem przy ul. (...) i drugi z budynkiem przy ul. (...) wraz z infrastrukturą techniczną” w skład którego wchodzi w szczególności projekt rozbiórki istniejącego obiektu, projekt zjazdu na działkę wraz z przebudową układu drogowego skrzyżowań (...) – (...) i (...) – (...), przeprojektowanie przykanalika odwodnienia ulicy (...), projekt architektoniczno – budowlany wraz z przyłączami sanitarnymi oraz wykonanie projektu wykonawczego dotyczącego konstrukcji. Jednocześnie powód oświadczył, że następujące dokumenty zostały już uprzednio wykonane: projekt zjazdu na działkę wraz z przebudową układu drogowego skrzyżowań (...) – (...) i (...) – (...), przeprojektowanie przykanalika odwodnienia ulicy (...), projekt architektoniczno – budowlany wraz z przyłączami sanitarnymi.

Dalej (również w § 4 ugody) strony oświadczyły, że projekt architektoniczno – budowlany jest przedmiotem wezwania do usunięcia braków z dnia 30.11.2015 r. Powód oświadczył, że jego obowiązkiem będzie doprowadzenie tego projektu do stanu umożliwiającego jego zatwierdzenie i wydanie decyzji udzielającej pozwolenia na budowę. Powód zobowiązał się przy tym wykonać konieczne czynności w określonym przez Urząd terminie do 20 grudnia 2015 r., z zastrzeżeniem, że wykonanie nałożonego przez Urząd obowiązku „dołączenia uzgodnienia z (...) w zakresie przebudowy sieci napowietrznej wymaga wykonania części prac przez osobę trzecią działającą na zlecenie inwestora w tym terminie.

Z kolei w § 6 ugody strony postanowiły, że prawa autorskie do projektu architektoniczno – budowlanego, projektu wykonawczego i wszystkich innych opracowań, których autorem jest powód (lub osoby działające na jego zlecenie), dotyczących inwestycji w G., przejdą na inwestora (pozwaną) z dniem „uostatecznienia się decyzji o pozwoleniu na budowę”. Z tym samym dniem miało również dojść do przeniesienia własności egzemplarzy tych dokumentów.

W ramach otrzymanego wynagrodzenia powód upoważnił pozwaną do wykorzystywania wizualizacji, kart mieszkań i innych materiałów związanych z promocją i marketingiem obu inwestycji objętych ugodą.

dowody: projekt umowy nr (...) – k. 23 – 24; ugoda z 8.12.2015 r. – k. 25 – 27; zeznania świadka M. P. (1) – k. 601v. – 602v. (płyta CD – k. 604); zeznania powoda J. J. słuchanego w charakterze strony – k. 653v. – 655 i k. 657 – 657v. (płyta CD – k. 661)

Pismem z 8 marca 2016 r. A. P. odstąpiła od zawartego z J. J. porozumienia z 8 grudnia 2015 r. Decyzję swą uzasadniała rażącym naruszeniem obowiązków przez powoda. Odnośnie do inwestycji w G. przy ul. (...) pozwana wskazała, że Urząd Miasta G. poinformował ją o skierowaniu do Prokuratury Rejonowej w G. zawiadomienia o podejrzeniu popełnienia przez powoda przestępstwa podrobienia dokumentów i podpisu co najmniej jednego z projektantów branżowych, wobec czego uzyskanie na podstawie takiej dokumentacji pozwolenia na budowę było niemożliwe. Dlatego pozwana została zmuszona – jak twierdziła – do wycofania wniosku i rozpoczęcia prac projektowych od początku przez nowego projektanta – architekta.

okoliczność bezsporna

Po zakończeniu współpracy z powodem pozwana zwróciła się do innego architekta – D. S. o opracowanie całościowej dokumentacji architektoniczno – budowlanej dla inwestycji przy ul. (...) w G.. Zawarta została pisemna umowa, a pozwana udzieliła D. S. również pełnomocnictwa do występowania w postępowaniach administracyjnych dotyczących tej inwestycji. Przekazała także posiadaną dokumentację, w tym decyzję o warunkach zabudowy wraz z załącznikami. Pozwana poinformowała również nowego architekta, że uprzednio przy tej inwestycji współpracowała z powodem. Również sam powód zawiadomił pisemnie D. S. o tym, iż uprzednio współpracował z powódką przy tej inwestycji. Taką informację przekazał jej też ojciec powoda A. J. w trakcie osobistego spotkania.

D. S. sporządzając dokumentację architektoniczno – budowlaną nie opierała się na uprzednio sporządzonej przez powoda dokumentacji; całość prac projektowych wykonana została od początku przez architekta D. S. i współpracujące z nią osoby, w tym także przez projektanta układu drogowego (tzw. branżystę) M. M.. Projektant M. M. wykonał projekt zjazdu z drogi publicznej do hali garażowej. Projekt ten wykonywał w oparciu o projekt zagospodarowania terenu sporządzony przez architekta D. S.. Uzyskał także – na podstawie pełnomocnictwa udzielonego przez pozwaną – uzgodnienie tego zjazdu z Zarządem Dróg i Zieleni oraz z gestorami sieci.

Architekt D. S. opracowała również dla pozwanej karty mieszkań i wizualizacje mieszkań w celach sprzedażowych.

Na podstawie dokumentacji architektoniczno – budowlanej opracowanej przez architekta D. S. wydana została przez Urząd Miasta G. decyzja o pozwoleniu na rozbiórkę istniejącej zabudowy i budowę.

dowody: zeznania świadka A. J. – k. 577 – 577v. (płyta CD – k. 579); zeznania świadka D. S. – k. 598 – 599 (płyta CD – k. 604); zeznania świadka M. M. – k. 599 – 600 (płyta CD – k. 604); zeznania pozwanej A. P. słuchanej w charakterze strony – k. 657v. – 660 (płyta CD – k. 661)

Po dacie odstąpienia przez pozwaną od ugody na stronie internetowej Biura (...) nadal dostępne były opracowane przez powoda karty mieszkań przedstawiające projekty aranżacji lokali inwestycji (pod adresem (...)).

dowody: protokół stanu faktycznego z 8.11.2021 r. sporządzony przez Komornika Sądowego przy Sądzie Rejonowym w W. D. M. wraz z załącznikami – k. 482 – 516; zeznania świadka B. S. – k. 627 – 627v. (płyta CD – k. 629); zeznania świadka M. K. – k. 600 – 601v. (płyta CD – k. 604)

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Powyższy stan faktyczny w zakresie, w jakim był bezsporny między stronami, Sąd ustalił w oparciu o oświadczenia stron złożone zarówno w formie pism procesowych, jak również ustnie na rozprawie. W tym zakresie jedynie posiłkowo Sąd posługiwał się złożonymi do akt sprawy dokumentami, w tym także dokumentacją nadesłaną przez Urząd Miasta G..

Natomiast w zakresie, w jakim stan faktyczny był przedmiotem sporu między stronami, został ustalony przez Sąd w oparciu o dowody z dokumentów przedłożonych przez strony. Dowody te nie budziły wątpliwości Sądu co do ich autentyczności. Stosownie do treści art. 233 § 1 k.p.c. Sąd dokonał oceny wiarygodności i mocy dowodów według własnego przekonania, na podstawie wszechstronnego rozważenia zebranego materiału.

Sąd dopuścił i przeprowadził również dowody z zeznań świadków J. G., B. W., A. J., D. S., M. M., M. K., M. P. (1), B. S. oraz dowód z przesłuchania stron.

Sąd uznał zeznania świadków za wiarygodne, gdyż były spójne między sobą oraz znajdowały oparcie w innych dowodach przedstawionych w sprawie. Sąd nie uznał żadnych zeznań świadków za niewiarygodne w zakresie, w jakim dotyczyły opisu stanu faktycznego relacjonowanego przez tych świadków. Należy jedynie nadmienić, że przy ustalaniu stanu faktycznego w zakresie będącym przedmiotem sporu między stronami Sąd nie uwzględnił zeznań świadka J. G., gdyż jego zeznania nie wniosły niczego istotnego do sprawy.

Również zeznania stron, w zakresie opisu stanu faktycznego, a nie opinii i wniosków przedstawianych przez strony co do konsekwencji prawnych tak ustalonego stanu faktycznego, paradoksalnie zasługiwały w pełni na uwzględnienie.

Natomiast postanowieniem z 6 września 2023 r. (k. 753 – 754) Sąd Okręgowy postanowił pominąć wnioski dowodowe:

w punkcie 1. – powoda o dopuszczenie dowodu z opinii biegłego sądowego z zakresu projektowania, architektury i budownictwa na okoliczność oszacowania wartości utworów wykonanych przez powoda, w tym w szczególności wartości wykonanych przez powoda koncepcji zabudowy, projektu zjazdu do garażu podziemnego wraz z przebudową układu drogowego, wykonania utworów, których skutkiem było uzyskanie decyzji o lokalizacji zjazdu, wykonania 12 sztuk kart projektowych (opisowych i graficznych), w tym projektów aranżacji wnętrz oraz wykonania fotorealistycznych wizualizacji, gdyż dowód ten miałby wykazać fakty nieistotne dla niniejszego postępowania, a w konsekwencji prowadziłby jedynie do przedłużenia postępowania. Oszacowanie wartości utworów wykonanych przez powoda (z wyjątkiem 12 kart mieszkań – o czym dalej) nie miało żadnego znaczenia dla rozstrzygnięcia niniejszego sporu wobec uznania przez Sąd, iż pozwana nie naruszyła ani majątkowych, ani osobistych praw autorskich powoda co do utworów, których oszacowania wartości przez biegłego powód się domagał. Co do naruszenia przez pozwaną majątkowych praw autorskich przysługujących powodowi do 12 kart mieszkań udostępnionych na jej stronie internetowej Sąd uznał, że dopuszczanie dowodu z opinii biegłego sądowego dla oszacowania wartości sporządzenia takich kart mieszkań było niecelowe, prowadziłyby do przedłużenia postępowania i w konsekwencji przyjął kwotę wskazaną przez powoda na podstawie zasad wyceny prac projektowych Stowarzyszenia (...) ((...)) w ten sposób, że wynagrodzenie należne za jedną kartę mieszkania Sąd ustalił na kwotę 950,00 zł (wskazaną przez powoda);

w punkcie 2. – powoda o zobowiązanie Prokuratury Rejonowej w G.do przedstawienia trzech egzemplarzy oryginałów projektów architektoniczno–budowlanych rozbiórki istniejącej zabudowy oraz budowy dwóch segmentów budynku mieszkalnego wielorodzinnego z garażem podziemnym, w układzie zblokowanym: pierwszy przy ul. (...) i drugi z budynkiem przy ul. (...) wraz z infrastrukturą techniczną, znajdujących się w aktach postępowania przygotowawczego prowadzonego pod sygn. akt (...) jako mające wykazać fakt nieistotny dla rozstrzygnięcia sprawy oraz zmierzający jedynie do przedłużenia postępowania. W toku postępowania dowodowego Sąd ustalił, jak wskazano wyżej, że pozwana otrzymała od powoda dokumentację projektową dotyczącą Inwestycji zarówno w formie papierowej, jak i elektronicznej. Również faktu złożenia przez powoda odpowiednich załączników w ramach postępowania administracyjnego toczącego się przed Urzędem Miasta G. w formie pisemnej nie sposób kwestionować mając na względzie, że jest to właściwa forma przedstawienia organowi administracji wniosku wraz z załącznikami. Sąd w dalszej części uzasadnienia szczegółowo odniósł się do żądania powoda o zobowiązanie pozwanej do wydania materiałów objętych żądaniem z punktu 6. pozwu, a uwagi tam poczynione znajdują zastosowanie również do rozstrzygnięcia w przedmiocie pominięcia wniosku powoda;

w punkcie 3. - powoda o przeprowadzenie dowodu ze zdigitalizowanej i umieszczonej na płytach CD wersji 3D sporządzonej przez powoda na rzecz pozwanej koncepcji i projektu zjazdu na wykazanie faktów tam wskazanych jako objętego prekluzją na podstawie art. 205¹² § 1 k.p.c. W związku z wyznaczeniem w sprawie posiedzenia przygotowawczego, na którym zatwierdzony został plan rozprawy zamknięty został dla stron termin do składania nowych wniosków dowodowych oraz twierdzeń. Z okoliczności sprawy jasno wynika, że powód dysponował środkiem dowodowym już na etapie złożenia pozwu, a potrzeba powołania tego dowodu, ze

względu na fakty, które miałyby stanowić jego przedmiot istniała również na tym etapie. Również sama strona nie uprawdopodobniła, by zaszła któraś z przesłanek umożliwiających jej powołanie nowego dowodu już po zatwierdzeniu planu rozprawy;

w punkcie 4. - powoda o dopuszczenie dowodu z opinii biegłego sądowego z zakresu projektowania, architektury i budownictwa na okoliczności tam wskazane jako objętego prekluzją na podstawie art. 205¹² § 1 k.p.c. ze względu na okoliczności tożsame z okolicznościami omówionymi w punkcie 3. postanowienia;

w punkcie 5. - pozwanej o dopuszczenie dowodu z opinii biegłego sądowego do spraw informatyki na okoliczność stanu strony internetowej (...)w poszczególnych historycznych danych oraz treści plików pdf „aranżacji lokali” i oznaczenia ich (...) ze na złożenie przez powoda protokołu stanu faktycznego sporządzonego przez Komornika Sądowego, do którego dołączone zostały wydruki zrzutów ekranów strony internetowej. Protokół ten stanowi dokument urzędowy. Ponadto przeprowadzenie dowodu na okoliczność stanu strony internetowej (...) w poszczególnych historycznych danych nie miał znaczenia dla rozstrzygnięcia niniejszego sporu;

w punkcie 6. - pozwanej o dopuszczenie dowodu z wykonanych przez pełnomocnika pozwanej wydruków zawierających „zrzut ekranu” pliku (...) (z płyty załączonej do pisma powoda) porównawczo z wykonanymi przez pełnomocnika pozwanej fotografiami stanu rzeczywistego na okoliczność odmienności rozwiązań architektonicznych, kształtu, detali i odmienności rzędnej posadowienia budynku jako objętego prekluzją na podstawie art. 205¹² § 1 k.p.c. Co prawda ze względu na powołanie przez stronę powodową nowego dowodu konieczność zgłoszenia tego wniosku przez pozwaną wynikała później niż w czasie poprzedzającym zatwierdzenie projektu planu rozprawy, jednakże, ze względu na pominięcie w punkcie 3. postanowienia dowodu zgłoszonego przez powoda również wniosek pozwanej jako dotyczący tego samego środka dowodowego należało pominąć;

w punkcie 7. - pozwanej o dopuszczenie dowodu z wydruku z dokumentacji szkody z „OC architekta” zgłoszonej przez powoda celem uzyskania odszkodowania (pokrycia z OC odszkodowania należnego pozwanej) oraz twierdzeń powoda w tym postępowaniu ubezpieczeniowym na fakt nadużycia prawa podmiotowego (art. 5 k.c.) w niniejszym postępowaniu przez powoda jako objętego prekluzją na podstawie art. 205¹² § 1 k.p.c. Wniosek został zgłoszony przez stronę już po zatwierdzeniu planu rozprawy i w ocenie Sądu nie została uprawdopodobniona żadna z przesłanek wskazanych w powołanym przepisie. Powołanie tego dowodu było dla strony możliwe od chwili wdania się w spór w niniejszym postępowaniu. Tak samo należało ocenić potrzebę powołania go przez stronę pozwaną, ponieważ nie wynikała ona z żadnego z działań procesowych strony przeciwnej.

w punkcie 8. - pozwanej o dopuszczenie dowodu z wydruków z pliku (...) przedłożonego przez powoda przy piśmie procesowym na fakty tam wskazane ze względu na te same okoliczności, które stanowiły podstawę do pominięcia wniosku dowodowego pozwanej wskazanego wyżej co do punktu 6. postanowienia.

Mając na uwadze tak ustalony stan faktyczny Sąd doszedł do wniosku, że roszczenie powoda zasługiwało jedynie częściowo na uwzględnienie.

Powód oparł żądania pozwu o okoliczność naruszenie przez pozwaną jego osobistych oraz majątkowych praw autorskich przysługujących mu do utworów wskazanych w petitum pozwu.

Sąd ustalił, że pierwotna umowa dotycząca inwestycji przy ul. (...) w G. została zawarta tylko w formie ustnej i nigdy nie została przez strony spisana. Twierdzenia powoda, jakoby przedstawiony przez niego dokument „Umowa nr (...)” inkorporował w swojej treści postanowienia stron objęte tą umową nie zostały przez niego udowodnione, co więcej, okoliczności tej zaprzeczyła pozwana. W ocenie Sądu niemożliwym było przyjęcie stanowiska powoda w przedmiocie tego dokumentu. Sam fakt zbieżności nazwy dokumentu z oznaczeniem umowy, na którą powoływała się pozwana w wezwaniu z 4 listopada 2015 r. nie przesądzał jeszcze o tym, że pierwotnie zawarta między stronami umowa ustna miała taką samą treść jak „Umowa nr (...)”. Ponadto przedstawiony dokument nie został podpisany przez żadną ze stron, co potwierdza stanowisko pozwanej, że jego treść nie została przez strony uzgodniona. Usprawiedliwiony

jest wniosek, że gdyby strony zdecydowały się uzgodnić i spisać postanowienia łączącej ich umowy dokument taki zostałby przez nie podpisany, ewentualnie powód dysponowałby egzemplarzem opatrzonym podpisem pozwanej lub jej pełnomocnika. Należy przy tym mieć na uwadze, że „Umowa nr (...)” została przedstawiona jako projekt przez powoda wówczas, gdy strony jeszcze nie były w sporze, zamierzały w dalszym ciągu ze sobą współpracować.

W związku z okolicznościami związanymi z przebiegiem współpracy przy realizacji Inwestycji strony podpisały ugodę z 8 grudnia 2015 r., którą określiły zakres swoich praw i obowiązków. Strony zgodnie oświadczyły, że dokument przedstawiony przez powoda (k. 25 – 29) przedstawia prawdziwą treść zawartej ugody. Od ugody pozwana odstąpiła pismem z 8 marca 2016 r. i to jako konsekwencję tego oświadczenia woli pozwanej powód wskazał roszczenia objęte powództwem.

Sąd ustalił, że w toku współpracy przy Inwestycji strony zawarły jeszcze jedną, odrębną ustną umowę, której przedmiotem było wykonanie fotorealistycznych wizualizacji Inwestycji. Powód te wizualizacje wykonał, przekazał pozwanej, a pozwana wypłaciła powodowi z tego tytułu wynagrodzenie. Umowa ta nie została następnie objęta wskazaną ugodą, w związku z czym pozwana nie odstąpiła od niej oświadczeniem z marca 2016 r. Mając tę okoliczność na uwadze należało stwierdzić, że co do fotorealistycznych wizualizacji Inwestycji stronom nie przysługują roszczenia z art. 494 § 1 k.c., w związku z czym powództwo należało oddalić w części dotyczącej tych utworów.

Nie znajdują potwierdzenia w ustalonym przez Sąd stanie faktycznym twierdzenia powoda o naruszeniu przez pozwaną jego osobistych praw autorskich. Zgodnie z poświadczoną za zgodność z oryginałem kserokopią protokołu stanu faktycznego załączoną do pisma powoda z 14 grudnia 2021 r. (k. 482 – 516) zamieszczone na stronie internetowej pozwanej pod adresem wskazanym w protokole karty mieszkań dla 12 lokali Inwestycji zawierają oznaczenie „zaprojektowane przez(...)”. Zgodnie z treścią art. 4 Ustawy z dn. 2 marca 2018 r. o komornikach sądowych (t.j. Dz. U. z 2023 r. poz. 1691 z późn. zm.) – dalej jako u.k.s., protokół stanu faktycznego stanowi zapis naocznych spostrzeżeń komornika poczynionych w toku osobistych oględzin. Protokół został sporządzony przez organ władzy publicznej w zakresie jego kompetencji (art. 3 ust. 4 pkt 2 u.k.s.) w przepisanej formie (art. 809 k.p.c. w zw. z art. 4 u.k.s.), stanowi więc dokument urzędowy w rozumieniu art. 244 § 1 k.p.c. Przedłożona kserokopia została poświadczona za zgodność z oryginałem przez występującego w sprawie pełnomocnika strony powodowej będącego adwokatem stosownie do treści art. 129 § 2 k.p.c. Poświadczenie zgodności z oryginałem ma charakter dokumentu urzędowego (art. 129 § 3 k.p.c.).

Zgodnie z powyższym Sąd przyjął za udowodnione, że w dacie sporządzenia protokołu pod wskazanym adresem internetowym zamieszczone były utwory powoda objęte treścią protokołu stanu faktycznego. Należy przy tym wskazać, że zgodnie z przytoczoną wyżej treścią art. 4 u.k.s. treść protokołu stanu faktycznego sporządzonego przez komornika stanowią wyłącznie jego naoczne spostrzeżenia, w związku z czym należy wskazać na okoliczności stanowiące przedmiot tych spostrzeżeń w ramach przedstawionego przez powoda protokołu: projekty aranżacji 12 lokali były zamieszczone na stronie internetowej pozwanej w dacie sporządzenia protokołu, widniało na nich oznaczenie „zaprojektowane przez (...)” oraz nie były one oznaczone imieniem ani nazwiskiem powoda. Czy udostępnienie tych utworów w taki sposób było wystarczające dla oznaczenia więzi powoda z utworem, a w konsekwencji jego autorstwa oraz czy był on konsekwencją zachowania oryginalnej treści utworów, a nie ingerencji w ich treść przez pozwaną, stanowi przedmiot ustaleń Sądu.

Okoliczność ta, jakkolwiek istotna dla ustalenia naruszenia majątkowych praw autorskich powoda do tych utworów nie stanowi sama przez się dowodu na naruszenie przysługujących mu osobistych praw autorskich. W punkcie 3. protokołu komornik sądowy wskazał, że „[wskazane wyżej utwory] są udostępnione do pobrania przez każdorazowego użytkownika przeglądającego stronę internetową bez oznaczenia autorstwa Pana J. J. – dokument zawiera informację „zaprojektowane przez (...)”. Zgodnie z załączonymi wydrukami widoku strony internetowej pozwanej wyraz (...) zostało zapisane czcionką wykorzystywaną w słowno-graficznym znaku służącym do oznaczenia przedsiębiorstwa powoda.

W ramach stanu faktycznego sprawy stanowiącego podstawę niniejszego wyroku Sąd ustalił, że karty mieszkań (...) lokali inwestycji zostały zamieszczone przez pozwaną na jej stronie internetowej w formie, w jakiej zostały jej przekazane przez powoda. Art. 16 pkt 2 pr. aut. wskazuje, że autorowi przysługuje prawo do oznaczenia swoje utworu albo do udostępnienia go anonimowo. Wykładnia tego przepisu nie potwierdziła stanowiska powoda o istnieniu domniemania decyzji twórcy o wskazaniu jego nazwiska. Zarówno decyzja o odpowiednim oznaczeniu utworu, jak i decyzja o zaniechaniu tego i zachowanie anonimowości stanowią na równi prawo autora i w ocenie Sądu okoliczności niniejszej sprawy nie przemawiają za uznaniem, by powód w jakiegokolwiek formie sygnalizował pozwanej, udostępniając jej wskazane utwory, czy też po udostępnieniu ich, wołę oznaczenia ich swoich imieniem i nazwiskiem. Ze zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego jednoznacznie wynika, że pozwana umieściła przedmiotowe propozycje aranżacji wewnątrz 12 lokali w takiej postaci, w jakiej zostały jej przekazane przez powoda.

W treści uzasadnienia powołanego przez powoda wyroku Sądu Apelacyjnego w Łodzi z 28 września 2019 r. (sygn. akt I ACa 1641/17) wskazano, iż zastosowany sposób określenia więzi twórcy z utworem, tj. zastosowanie przy zwielokrotnieniu utworu audiowizualnego i udostępnieniu go w formie płyt DVD oznaczenia „I.M.” w miejsce imienia i nazwiska współautorki nie identyfikował dostatecznie więzi powódki z utworami.

Podstawa faktyczna niniejszego orzeczenia nie odpowiada ustaleniom faktycznym stanowiącym podstawę przytoczonego wyroku Sąd Apelacyjny w Łodzi. Po pierwsze, pozwana nie dokonała żadnej ingerencji w formę ani treść utworów przekazanych jej przez powoda. Po drugie, więź powoda z tymi utworami jako ich autora była w dostatecznym stopniu identyfikowalna przez wskazanie, iż opracowane zostały przez (...), a dodatkowo uwydatniał to fakt posłużenia się czcionką stosowaną w znaku słowno-graficznym, którym strona powodowa posługuje się do oznaczenia prowadzonej działalności gospodarczej, w ramach której sporządzone zostały omawiane utwory.

W związku z powyższym należało oddalić jako niezasadne roszczenie o zapłatę kwoty 20.000 zł na rzecz instytucji pożytku publicznego Fundacji –(...)z siedzibą w G. z punktu 2 petitum pozwu, tj. roszczenie oparte na treści art. 78 ust. 1 pr. aut.

W przedmiocie roszczeń opartych o okoliczność naruszenia przez pozwaną majątkowych praw autorskich powoda Sąd ocenił, że zasługują one na uwzględnienie w części, tj. co do utworów – projektów aranżacji wewnątrz lokali Inwestycji (dalej również „karty mieszkań”). Jak wskazano wyżej powód złożył wraz z pismem procesowym z 14 grudnia 2021 r. protokół stanu faktycznego sporządzony przez komornika sądowego przy Sądzie Rejonowym w W. D. M., w treści którego stwierdzono, że w dniu 8 listopada 2021 r. na stronie internetowej pozwanej, pod adresem wskazanym w treści protokołu, były opublikowane karty mieszkań dla 12 lokali Inwestycji (pkt 1 – 4).

Pozwana odstąpiła od ugody z 8 grudnia 2015 r. stanowiącej podstawę prawną dla jej działań polegających na wykorzystywaniu utworów powoda pismem z 8 marca 2016 r. Konsekwencją złożenia tego oświadczenia woli był obowiązek wzajemnego zwrotu przez strony tego, co świadczyły sobie w ramach łączącego je stosunku prawnego. W związku ze skutecznym odstąpieniem od ugody (powód wskazał, że pismo pozwanej odebrał 8 marca 2016 r. – k. 472) pozwana nie mogła już legitymować się tytułem prawnym do publikowania na swojej stronie internetowej kart mieszkań opracowanych przez powoda dla 12 lokali Inwestycji i w związku z tym po jej stronie zaktualizował się obowiązek zaniechania udostępniania ich na swojej stronie internetowej.

Dalsze udostępniania utworów powoda przez pozwaną bez jego zgody przesądza bez wątpienia o zasadności roszczenia odszkodowawczego z tytułu naruszenia przysługujących mu do tych utworów praw majątkowych. W tym zakresie nie zasługiwał na uwzględnienie zarzut przedawnienia roszczeń podniesiony przez pozwaną, skoro jeszcze 8 listopada 2021 r. przedmiotowe karty mieszkań znajdowały się na stronie internetowej prowadzonej przez pozwaną, a pozew w sprawie niniejszej złożony został 2 kwietnia 2021 r.

Podstawową przesłanką, którą wykazać musi powód dochodzący roszczenia z art. 79 ust. 1 pkt 3 lit. b pr. aut. jest bezprawność działania podmiotu, przeciwko któremu kieruje on swoje roszczenie. Ze względu na charakter roszczenia polegającego na żądaniu zapłaty sumy pieniężnej w wysokości odpowiadającej dwukrotności stosownego

wynagrodzenia za korzystanie z utworu powód nie musi wykazywać, inaczej niż w przypadku odpowiedzialności na zasadach ogólnych, wysokości poniesionej szkody. Zwolniony jest również z udowodnienia przesłanki winy. Wniosek taki jest konsekwencją literalnej wykładni wskazanego przepisu, w którym przesłanka winy została wskazana wprost tylko co do roszczenia o zapłatę wynagrodzenia w potrójnej wysokości.

Jednostkową wysokość wynagrodzenia należnego powodowi na podstawie art. 79 ust. 1 pkt 3 lit. b pr.aut. Sąd ustalił w oparciu o przedstawione przez powoda w treści pozwu wyliczenie oparte o zasady wyceny prac projektowych (...) na kwotę 950,00 zł. Naruszenie dotyczyło 12 takich utworów, a żądanie powoda obejmowało dwukrotność należnego wynagrodzenia, w związku z czym Sąd w punkcie I wyroku orzekł o obowiązku zapłaty przez pozwaną kwoty 22.800 zł na rzecz powoda.

Sąd orzekł o obowiązku zapłaty odsetek należnych powodowi od kwoty zasądzonej w punkcie I wyroku od dnia 20 października 2020 r. do dnia zapłaty w wysokości odsetek ustawowych za opóźnienie. Wskazana data stanowi dzień następujący po upływie czterynastodniowego terminu wyznaczonego pozwaną przez powoda w wezwaniu z 1 października 2020 r. (k. 112 – 118).

W pozostałym zakresie roszczenie odszkodowawcze powoda nie zasługiwało na uwzględnienie. Z okoliczności sprawy jednoznacznie wynika, że pozwana do czasu złożenia oświadczenia o odstąpieniu od ugody z 8 grudnia 2015 r. dysponowała materiałami przekazanymi jej przez powoda w związku z pierwszą ustną umową zawartą przez strony w 2014 r. (co do charakteru prawnego tej umowy Sąd wypowiedział się szerzej w dalszej części uzasadnienia oceniając żądanie z punktu 6. pozwu). Co prawda w § 6 ugody zawartej przez strony 8 grudnia 2015 r. strony uzgodniły, że majątkowe prawa autorskie do opracowań dotyczących inwestycji przy ul. (...) w G. przejdą na inwestora dopiero z dniem „uostatecznienia się decyzji o pozwoleniu na budowę”, to jednak należy mieć na uwadze, że wszystkie utwory będące przedmiotem niniejszego postępowania zostały wykonane i przekazane pozwaną (czy to do rąk własnych, czy też – w przeważającej części – poprzez złożenie ich przez powoda jako pełnomocnika pozwaną jako załączniki do wniosków składanych w ramach kolejnych postępowań administracyjnych) przed datą zawarcia tej ugody.

W ocenie Sądu nie zasługiwała na uwzględnienie przedstawiona w pismach procesowych powoda koncepcja, zgodnie z którą obowiązek zwrotu tego, co strony świadczyły sobie w wykonaniu umowy wynikający z odstąpienia od niej rozciąga się również na prawa niematerialne, co w okolicznościach niniejszej sprawy miałyby dotyczyć uprawnień pozwaną do korzystania z utworów powoda. Konsekwencją przyjęcia tego założenia miałyby być naruszenia autorskich praw majątkowych powoda w związku z bezprawnym wykorzystaniem jego utworów przez pozwaną.

Wskazana koncepcja powoda nie została przez stronę dostatecznie uargumentowana, by możliwe było uznanie jej słuszną i przyjęcie wynikających z niej dla pozwaną skutków. Za zasadne należy uznać stanowisko strony pozwaną, która podniosła, że brak jest podstaw prawnych, które uzasadniałyby uznanie zgodnego z prawem korzystania z utworu (przed złożeniem oświadczenia o odstąpieniu od ugody) za działanie bezprawne, naruszające prawa wyłączne twórcy. Fakt, iż powód sam przekazał pozwaną sporne utwory oraz nie sprzeciwiał się ich wykorzystaniu wskazuje, iż działanie to odpowiadało zgodnemu zamiarowi stron, który objęty został pierwszą umową zawartą przez nie w 2014 r. Zgodna powoda na wykorzystanie jego utworów została następnie potwierdzona w treści zawartej przez strony ugody.

W toku postępowania okolicznością bezsporną między stronami był fakt zakończenia Inwestycji pozwaną przy ul. (...). W związku z tym jako spóźnione, a w związku z tym nieuzasadnione, należało ocenić żądanie powoda z punktu 4. pozwu, o nakazanie pozwaną zaniechania wykorzystywania wskazanych utworów powoda w ramach tej Inwestycji. Pozwana na dzień wyrokowania nie korzystała już z tych utworów. Konsekwencją tych ustaleń było oddalenie powództwa również w tej części.

Jak wskazano wyżej – Sąd ocenił, że roszczenie odszkodowawcze powoda było uzasadnione tylko w zakresie, w jakim znajdowało ono podstawę faktyczną w naruszeniu jego majątkowych praw autorskich do projektów aranżacji wnętrz lokali Inwestycji udostępnionych na stronie internetowej pozwaną, pod adresem wskazanym w punkcie 3 petitum pozwu (k. 4). Odwołując się do okoliczności wskazanych wyżej w treści uzasadnienia oraz ustalonego przez Sąd zakresu naruszeń – tylko we wskazanym zakresie zasadnym było nakazać pozwaną zaniechania działań, które wkraczały w

zakres praw wyłączonych powoda jako uprawnionego z tytułu autorskich praw majątkowych, o czym Sąd orzekł w punkcie II sentencji wyroku.

W pozostałej części roszczenie powoda było bezprzedmiotowe ze względu na brak działań pozwanej skutkujących naruszeniem jego majątkowych praw autorskich do innych utworów, w związku z czym należało je oddalić.

Żądanie powoda o zobowiązanie pozwanej do zwrócenia mu koncepcji (zgodnie z twierdzeniami powoda należałoby rozumieć ją jako „dokument projektowy”), kart opisowych, graficznych projektów aranżacji wnętrz, projektów architektonicznych zjazdu do garażu podziemnego wraz z przebudową układu drogowego z drogi publicznej ul. (...) w G. do Inwestycji, decyzję o lokalizacji zjazdu na czas nieokreślony, decyzję o warunkach zabudowy jako niezasadne należało oddalić w całości.

Po pierwsze, bezsporne między stronami było, że dokumentacja przekazana w związku z wykonaniem umowy łączącej strony została udostępniona pozwanej w formie elektronicznej. Tak sformułowane roszczenie, wskazujące na „zwrot dokumentów”, nie nośników, na których zostały przekazane, czy też oparte na żądaniu usunięcia plików jest niemożliwe do wykonania w odniesieniu do dokumentów w formie elektronicznej. Dla rozstrzygnięcia Sądu w tym zakresie bez znaczenia pozostawała okoliczność czy pozwana otrzymała wskazane dokumenty również w formie papierowej – zwrot tych wydruków nie realizowałby celu roszczenia powoda, ponieważ stanowiłyby one tylko wtórne powielenie i utrwalenie w formie fizycznej treści plików pozostających w gestii pozwanej, które mogłaby ponownie uzyskać. Należy przy tym wskazać, że powód sam, działając jako pełnomocnik pozwanej, przekazał tę dokumentację w formie papierowej do Urzędu Miasta G. w związku z toczącymi się postępowaniami administracyjnymi, w których przedmiot sprawy obejmował Inwestycję pozwanej. Przy tym, w ocenie Sądu, wiarygodne oraz całkowicie odpowiadające zasadom doświadczenia życiowego jest twierdzenie pozwanej przedstawione w odpowiedzi na replikę powoda, iż materiałów tych, stanowiących załączniki do dokumentacji projektowej w postępowaniach administracyjnych, od powoda nigdy nie otrzymała, ponieważ zostały złożone przez niego osobiście w Urzędzie Miasta G..

Po drugie, pozwana otrzymała dokumentację związaną z realizacją Inwestycji od powoda w wykonaniu umowy zawartej przez strony w 2014 r. w formie ustnej. Na gruncie przepisów obowiązującej Ustawy o prawie autorskim, dla umowy licencyjnej wyłącznej oraz umowy, której przedmiotem jest przeniesienie autorskich praw majątkowych do utworu, zastrzeżona jest forma pisemna pod rygorem nieważności (odpowiednio art. 67 ust. 5 oraz art. 53 pr. aut.). W oparciu o powyższe oraz ze względu na fakt, że powód nie sprzeciwiał się wykorzystaniu przez pozwaną jego utworów do czasu odstąpienia przez nią od ugody z 8 grudnia 2015 r., należało przyjąć, że w ramach łączącego strony stosunku prawnego strony zawarły umowę licencyjną niewyłączną, w stosunku do której nie został zastrzeżony podobny rygor co do formy w jakiej została zawarta, a dokumenty, których wydania powód żąda, pozwana pozyskała od niego i korzystała z nich będąc uprawnioną z tytułu licencji.

Po trzecie, odnosząc się szczególnie do roszczenia o wydanie decyzji o lokalizacji zjazdu na czas nieokreślony oraz decyzji o warunkach zabudowy należy wskazać, że adresatem tych decyzji administracyjnych jest pozwana, a powód podejmował działania w postępowaniu przed organem administracji publicznej jako jej pełnomocnik. Na adresacie decyzji administracyjnej nie ciąży prawny obowiązek wydania takiej decyzji innym uczestnikom postępowania. Co więcej, podobnie jak w przypadku dokumentów udostępnionych pozwanej w formie elektronicznej – wydanie ich powodowi nie wiązałoby się z żadnymi skutkami prawnymi, ponieważ pozwana ze względu na jej status strony postępowania administracyjnego, do której rozstrzygnięcie to było skierowane, mogłaby uzyskać od organu, który wydał decyzję, jej odpis, a sama czynność polegająca na wydaniu dokumentu zawierającego w swojej treści rozstrzygnięcie organu nie spowodowałaby, że zostanie ono usunięte z obrotu prawnego.

W związku z ustaleniem, że pozwana naruszyła autorskie prawa majątkowe powoda tylko do części utworów, tj. 12 kart mieszkań zawierających projekty aranżacji lokali Inwestycji, poprzez to, że nawet po odstąpieniu od ugody z 8 grudnia 2015 r. w dalszym ciągu na stronie internetowej Biura (...) karty te były dostępne, Sąd tylko w tej części uznał za uzasadnione żądanie z punktu 5. pozwu obejmujące roszczenie o usunięcie skutków naruszeń praw autorskich

powoda przez opublikowanie oświadczenia przez pozwaną, jednakże ze względu na zakres tych naruszeń dokonał jego modyfikacji w granicach żądania.

Ze względu na skalę naruszeń i wystąpienie ich skutków tylko na stronie internetowej pozwanej w ocenie Sądu nie było podstaw do nakazania publikacji oświadczenia poza jej stroną www oraz profilem w portalu społecznościowym F.. Szczególnie niewspółmierne do skali naruszenia praw autorskich powoda, które ograniczało się do treści dostępnych w sieci Internet, byłoby nakazanie pozwanej publikacji oświadczenia w ogólnopolskim wydaniu Gazety (...) oraz w (...), których krąg odbiorców jest oczywiście szerszy niż grono osób, które miało styczność ze skutkami działań pozwanej. Skala dokonanych naruszeń przemawiała również za koniecznością modyfikacji treści oświadczenia i ograniczenia go do przeprosin za naruszenie praw autorskich powoda do projektów aranżacji 12 wnętrz lokali w ramach Inwestycji.

W związku z formą publikacji Sąd dokonał przeliczenia parametrów ogłoszenia z żądania strony powodowej podane w centymetrach na wymiary podane w pikselach.

W ocenie Sądu orzeczeniem ponad żądanie pozwu byłoby ustalenie terminu, na jaki ma zostać opublikowane wskazane oświadczenie pozwanej. Już w pozwie powód reprezentowany przez zawodowego pełnomocnika złożył wniosek o publikację zarówno w prasie tradycyjnej, jaki i w ramach określonych kanałów komunikacji w sieci Internet. O ile pierwszy ze sposobów publikacji z samej swojej natury nie wymaga określenia czasu, przez jaki oświadczenie ma być dostępne, o tyle publikacja w sieci Internet nie jest co do zasady ograniczona żadnym terminem i konkretyzacji żądania co do tego terminu powód powinien dokonać w ramach żądania objętego pozwem. W związku z powyższym Sąd orzekł o obowiązku opublikowania stosownego oświadczenia przez pozwaną w formie i o treści jak w punkcie III wyroku.

W odpowiedzi na pozew z 18 października 2021 r. pozwana podniosła zarzut przedawnienia roszczeń powoda kwestionując jego twierdzenie, jakoby termin przedawnienia wynikający z art. 442¹ § 1 k.c., rozpoczął bieg we wrześniu 2020 r. W ocenie pozwanej przy zachowaniu należytej staranności powód mógł dowiedzieć się o szkodzie oraz osobie zobowiązanej do jej naprawienia wcześniej, a żadne z jej działań nie stanowiło deliktu ani czynu zabronionego, więc nie znajdują zastosowania termin przedawnienia dłuższy niż 3 lata.

Ustawa o prawie autorskim i prawach pokrewnych nie przewiduje odrębnego terminu przedawnienia roszczeń, w związku z czym zastosowanie znajdują terminy określone w przepisach Kodeksu cywilnego. Ze względu, iż roszczenie odszkodowawcze powoda wynika ze zdarzenia będącego czynem niedozwolonym w rozumieniu prawa cywilnego, kwestię ich przedawnienia należało ocenić z uwzględnieniem szczególnej regulacji z art. 442¹ § 1 k.p.c.

Sąd ustalił w toku postępowania dowodowego, że na stronie internetowej pozwanej pod wskazanym wyżej adresem w dniu 8 listopada 2021 r. (data sporządzenia protokołu stanu faktycznego przez Komornika Sądowego przy Sądzie Rejonowym w W. D. M.) nadal dostępne były projekty aranżacji wnętrz 12 lokali opracowane przez powoda. Bezsprzecznie między stronami okoliczność stanowi odstąpienie przez pozwaną od ugody z 8 grudnia 2015 r., na podstawie której pozwana była uprawniona do publikowania wskazanych utworów powoda. Konsekwencją złożenia tego oświadczenia woli była aktualizacja po stronie pozwanej obowiązku zaniechania wykorzystywania jego utworów. W związku z tym, że stan naruszenia praw wyłącznych powoda do utworów – projektów aranżacji trwał nadal nawet po złożeniu pozwu w sprawie niniejszej nie można było uznać za uzasadnione podniesionego przez pozwaną zarzutu przedawnienia roszczenia dotyczących tych utworów.

Jak wskazał Sąd Najwyższy w uchwale składu 7 sędziów z 18 maja 2021 r. (sygn. akt III CZP 30/20), w odniesieniu do naruszeń prawa wyłącznego o charakterze powtarzalnym termin przedawnienia roszczeń wynikających z tego naruszenia biegnie na nowo od każdego dnia, w którym naruszenie nastąpiło. Pogląd ten w ocenie Sądu orzekającego znajduje zastosowanie w niniejszej sprawie. Odwołując się do treści uzasadnienia tej uchwały należy zauważyć, że argumenty przywołane przez Sąd Najwyższy co do zasadności tego sposobu oceny przedawnienia roszczeń pozostają zasadne również co do naruszeń innych, niż stanowiące przedmiot uchwały, tj. naruszeń prawa ochronnego na znak towarowy UE. Również za istotny i znajdujący zastosowanie w sprawie należy uznać wniosek płynący ze wskazanej uchwały, że termin przedawnienia nie może upłynąć dopóki trwa naruszenie stanowiące podstawę dla roszczenia.

Art. 442¹ § 1 k.c. wskazuje na dwa terminy przedawnienia – 3 lata od dnia dowiedzenia się o szkodzie (a tempore scientiae) i 10 lat od dnia, w którym nastąpiło zdarzenie powodujące szkodę (a tempore facti). Stan naruszenia przez pozwaną praw autorskich powoda do projektów aranżacji wnętrz trwał od dnia 8 marca 2016 r. co najmniej do dnia 8 listopada 2021 r. Ze względu na charakter naruszenia – publikowanie utworów powoda na stronie internetowej pozwanej – należało przyjąć, że termin przedawnienia roszczeń biegł na nowo od każdego dnia trwania naruszenia i nie upłynął do dnia orzekania przez Sąd.

Mając na względzie powyższe za nieuzasadniony należało uznać zarzut przedawnienia roszczeń powoda w zakresie wskazanym wyżej.

W punkcie V wyroku Sąd, na podstawie art. 98 § 1 i § 3 k.p.c. w zw. z art. 99 k.p.c., zasądził od powoda na rzecz pozwanej kwotę 8.481,24 zł wraz z ustawowymi odsetkami, w wysokości odsetek ustawowych za opóźnienie w spełnieniu świadczenia pieniężnego za czas od dnia uprawomocnienia się niniejszego wyroku do dnia zapłaty tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego.

Postanowieniem z 2 września 2021 r. Sąd Okręgowy zwolnił powoda od kosztów sądowych w całości. Stosownie do art. 2 Ustawy z dnia 28 lipca 2005 r. o kosztach sądowych w sprawach cywilnych (t.j. Dz. U. z 2023 r. poz. 1144 z późn. zm.) – dalej jako u.k.s.c., koszty sądowe obejmują opłaty i wydatki. Z kolei art. 108 tej Ustawy przewiduje, że zwolnienie od kosztów sądowych nie zwalnia strony od obowiązku zwrotu kosztów procesu strony przeciwnej.

Sąd oddalił powództwo w zakresie roszczenia głównego w części obejmującej kwotę 136.492,00 zł, co stanowi 86% całości roszczenia dochodzonego przez powoda w wysokości 159.292,00 zł (suma kwot dochodzonych przez powoda w punktach 1. i 2. pozwu). Powództwo zostało więc uwzględnione w zakresie roszczenia pieniężnego w 14%.

Zgodnie z § 2 pkt 6 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie (t.j. Dz. U. z 2023 r. poz. 1964) należna stawka minimalna przy wartości przedmiotu sprawy w niniejszym postępowaniu wynosiła 5.400,- zł. Taka sama wysokość stawki minimalnej wynika z § 2 pkt 6 Rozporządzenie Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych (t.j. Dz. U. z 2023 r. poz. 1935). W ocenie Sądu na uwzględnienie zasługiwał wniosek pełnomocnika pozwanej o zasądzenie kosztów zastępstwa procesowego w podwójnej wysokości, za czym przemawiała w szczególności zawilość sprawy oraz nakład pracy pełnomocnika (§ 15 ust. 3 Rozporządzenia w sprawie opłat za czynności radców prawnych). Pełnomocnik strony powodowej nie złożył analogicznego wniosku, w konsekwencji czego Sąd ustalił, że stronie powodowej przysługuje zwrot kosztów zastępstwa w wysokości stawki minimalnej określonej w Rozporządzeniu.

Uwzględniając stosunek w jaki strony wygrały sprawę w zakresie roszczenia pieniężnego, Sąd ustalił, że powodowi przysługuje od pozwanej zwrot kosztów zastępstwa procesowego w wysokości 792,92 zł stanowiący 14% od kwoty 5.400,00 zł, natomiast pozwanej – w wysokości 9.254,16 zł stanowiący 86% od kwoty 10.800,00 zł (dwukrotności stawki minimalnej). Zasądzona kwota 8.481,24 zł stanowi wynik pomniejszenia kwoty należnej pozwanej od powoda o kwotę, do której zwrotu powodowi obowiązana byłaby pozwana.

W ocenie Sądu stanowisko strony pozwanej, zgodnie z którym w pozwie doszło do kumulacji 14 odrębnych roszczeń niemajątkowych, nie zasługiwało na uwzględnienie. W rzeczywistości bowiem powód domagał się nakazania pozwanej zaniechania określonych działań (punkt 3. pozwu), nakazania pozwanej zaniechania wykorzystywania utworów powoda (punkt 4. pozwu), nakazania usunięcia skutków naruszenia praw autorskich (punkt 5. pozwu) i zobowiązania pozwanej do zwrotu powodowi określonych utworów (punkt 7. pozwu). Sąd uwzględnił częściowo dwa z tych czterech roszczeń, wobec czego postanowił o wzajemnym zniesieniu kosztów zastępstwa procesowego między stronami w zakresie tych roszczeń (art. 100 k.p.c.).

O obowiązku zapłaty odsetek od kwoty wskazanej w punkcie V wyroku Sąd orzekł na podstawie art. 98 § 1¹ k.p.c.

W punkcie VI Sąd orzekła o obowiązku zwrotu przez pozwaną na rzecz Skarbu Państwa – Sądu Okręgowego w Gdańsku kwoty 1.781,69 zł, na którą składały się kwoty 1.740,06 zł tytułem części opłaty od pozwu, od ponoszenia której powód był zwolniony, oraz kwota 41,63 zł tytułem części wydatków tymczasowo wyłożonych ze środków Skarbu Państwa – Sądu Okręgowego w Gdańsku.

Kwotę w wysokości 1.740,06 zł Sąd ustalił z uwzględnieniem wskazanego wyżej wyniku sprawy jako 14% opłaty od pozwu w części dotyczącej roszczeń majątkowych, tj. kwotę w wysokości 1.140,06 zł oraz połowę opłaty od pozwu w części dotyczącej roszczeń niepieniężnych, tj. kwotę w wysokości 600 zł.

Kwotę w wysokości 41,63 zł Sąd ustalił jako 14% od kwoty 290,86 zł tymczasowo wyłożonej ze środków Skarbu Państwa – Sądu Okręgowego w Gdańsku tytułem zwrotu kosztów stawiennictwa świadka J. G. przyznanych podstawieniem z 6 maja 2022 r. (k. 591).

W pozostałym zakresie koszty sądowe obejmujące wydatki poniesione w sprawie oraz opłatę od pozwu w części, w jakiej obowiązek jej poniesienia obciążałby powoda, ze względu na zwolnienie strony powodowej od kosztów sądowych, Sąd postanowił przejąć na rachunek Skarbu Państwa – Sądu Okręgowego w Gdańsku, o czym orzekł w pkt VII wyroku.

* * *

Wyrok w sprawie niniejszej został wydany na posiedzeniu niejawnym na podstawie art. 15zszs² Ustawy o szczególnych rozwiązaniach związanych z zapobieganiem, przeciwdziałaniem i zwalczaniem COVID-19, innych chorób zakaźnych oraz wywołanych nimi sytuacji kryzysowych (j.t. Dz.U. z 2023 r., poz. 1327 ze zm.), który obowiązywał do 28 września 2023 r.

ZARZĄDZENIE

(...)

(...)

(...)

(...)